

La inclusión real: Una perspectiva de justicia social

Joan Cabanellas Torres

20/10/2020

L'article de Sapon-Shevin dur a terme una recerca de les quatre qüestions claus per a poder entendre l'educació inclusiva des de quatre perspectives:

1. Justícia social.
2. Les mesures que s'han de prendre des del clima escolar.
3. La necessitat d'anar més enllà de les formes restrictives del currículum i la pedagogia.
4. La preparació del professorat per a realitzar una educació inclusiva.

Un cop realitzat l'anàlisi del text en qüestió, cal fer referència a una sèrie d'aspectes que creiem que són de certa consideració.

En primer lloc la gran importància de realitzar un canvi a priori en les estructures social, política, econòmica i ideològica per a poder començar a fer un canvi real dins els sistemes educatius cap a una veritable educació inclusiva, ja que com estan establerts els sistemes educatius, per molt que es facin diversos esforços per a poder arribar a un tipus d'educació idònia per a tots els individus, en aquests moments les institucions educatives estan creades per a excloure i segregar als qui no compleixen els requisits preestablerts. Un clar exemple de la necessitat d'un canvi transversal, és el fet d'obligar a l'estudiant de color a assistir a centres d'educació especial a causa que el currículum escolar no s'adapta als interessos d'aquests i molts més individus. Per altra, és un fet sorprenent que s'hagi establert un sistema educatiu, el qual discrimina a la gran majoria de la població, obligant als individus que es troben dins els preceptes de la "normalitat" a sentir una pressió constant per a no sobresortir de la quadrícula establerta i d'aquesta manera fomentar una homogeneïtzació de tota la població.

En segon lloc, quan analitzem la piràmide de l'odi, desconcerta la idea que puguem establir aquest tipus de sistema educatiu en quatre dels sis nivells (actes de violència, actes de discriminació, prejudici i intolerància i actes subtilment tendenciosos) que de manera directa o indirecta aquest tipus d'institució fomenta de manera constant i que els professionals dels centres no criminalitzen, sinó que perpetuen al llarg del temps quan pretenen "arreglar" l'objecte del maltractament en lloc de corregir les respostes limitades, perilloses i perjudicials. Aquest aspecte, el podem relacionar en l'exclusió que provoquen els moviments d'alliberació dels drets civils orientats a qüestionar l'opressió i la discriminació, ja que els individus que conformen aquests grups han estat educats dins un sistema que transmet la segregació i l'odi als diferents com un aspecte natural i que mai ha fomentat la intel·ligència en assumptes de diversitat per establir connexions personals.

Per altra banda, un aspecte a remarcar, és que un òrgan jurisdiccional, com pugui ser l'audiència prengui decisions de manera unilateral sense tenir veritables coneixements educatius, sense contrastar

opinions amb el centre educatiu veient als alumnes de l'escola com a simples nombres numèrics que no encaixen dins el sistema en lloc d'individus que conviuen en societat.

Per acabar, una idea del text que no ha passat per inadvertit, és que l'educació inclusiva dins l'escola, es pot dur a terme més o menys de manera acceptable fins que s'arriba a una certa edat, són les metodologies inclusives com podria ser l'aprenentatge basat en projectes s'eliminen i se centra tot en una educació memorística on no hi ha cabuda per als "errors" del sistema i per tant arribat a un cert moment, on s'ha pogut treballar amb l'individu, cau en l'oblit convidant a aquest a anar a un centre específic que s'adapti a les seves necessitats, per així deixar lliure a la resta de l'alumnat.